

SHREK TÍMEA

JACK DALA

*Ringyók után koslattam éjjel,
Szerelmem bennük oly kevés.
Röppentek, mint a varjak széjjel,
Ha egyikükben járt a kés.*

*S így Londonban, ha jó az este,
A szajhák ülnek vackukon.
Én mégis járok őt keresve,
A sarkon vár rám, jól tudom.*

*A Whitechapelben láttam őt meg,
Vörös haja felizgatott,
A sikátor falához dőltek
Az olcsó testű koldusok.*

*Kértem, tartson velem az éjjel,
Három penny a mulatság.
Mondta, s a pénzt előre kérte,
Bezártam hintóm ajtaját.*

*Bíbor bársonyban ült az árva,
Ajka édes volt, mint a méz.
Tudta, hogy aznap lesz halála,
Gyilkosa, ki szemébe néz.*

*A macskakő hangosan puffan,
Míg apró teste hull reá.
A Scotland Yard sípjait fújja,
És nem találják Jack nyomát.*

*Zsidók falán virít a kréta,
Az üzenetem nem kevés.
Legyen számukra is egy példa,
Hogy hol folyhat ki minden vér.*

*Nyomomba száz, meg száz kopó lép.
Találnak majd egy bűnbakot,
Nyugodt vagyok, de mégis érzem,
Fülembe puskacsó szuszog.*

*Egy vesét a csomagba tettem,
Címzett a nyomozó volt talán.
A maradékot mind megettem,
Így nem találták Jack nyomát.*

*Londonban, ha leszáll az éjjel,
A kamrában akadna máj.
Felszolgálnám estebédre,
És megköszönné jó anyám.*

TORZÓ*

*Olvassék, ha hagynád. Óriult ötleteket suttoysz fülembé,
én pedig igenlően bólogatok.
Vetkőztetsz. Nem hallod, mit mondok,
hogy nem akarom, mert nincs hozzá kedvem,
visszagombolom hálóingemet, te pedig
egyetlen mozdulattal letéped rólam.
Ki- és belélegzésem, szívem verése, a vér
és lég liktetése tüdőmben,
egyre erőteljesebb.
Ágyunkba hozod a cafkát, hogy megmutasd, ki az erősebb,
mert győz az ösztön.
Nézlek. Sőt, bámulom, ahogyan átölelitek egymást,
ágyékodon ringatod őt,
a nőt.
Csak kezek, és lábak, és fejek.*

* A Torzó, a Beteljesedés és A szemtanú az Irodalmi Jelen felkérésére Böszörményi Zoltán, valamint Paul Whittman verseire született alkotások

*Lelógnak az ágyról, míg forró testetek zihál a párnák között.
Majd elterültök, mint elejtett vad,
amit az erdő szélén sorakoztat fel a vadász,
hogy megmutassa a világnak trófeáit.*

Ösztön.

*Bordák rácsain a bőr éppoly sérülékeny, mint a halántékon.
Fülemben láz dobol, elvakít a félhomály s a vér:
Hagytál volna olvasni inkább,
hiszen a vers is éppoly veszélyes tud lenni,
mint a konyhakés.*

BETELJESEDÉS

*Ott álltam, szótlanul.
Csak néztem, ahogyan hintázol.
Tested előre, s hátra hajladozott,
gyermeki kecsességgel.
Nem akartalak megzavarni,
leültem egy padra.
Tudod, szeretlek. – mondtam halkán,
de válaszra sem méltattál.
Arcod finom vonalai ma is tökéletesen illeszkedtek hozzád.
Gyönyörködtem benned
és abban a pillanatban, ami csak akkor létezett.
Ha kiégett volna a póznán a lámpa,
talán észre sem veszek.
Tovább sétálok, mit sem gondolva rád,
hogy valahol vársz és én várlak.
Egyszer még találkozunk. –
szóltam és levágtam
a nyakadat szorító kötelet.*

A SZEMTANÚ

Hallotta a koppanást. Oldalra pillantva egy pisztolyt tekintett meg, ami épp akkor esett ki az áldozat kezéből.

– Öngyilkosság – állapította meg nemes egyszerűséggel az orvosszakértő. Senki sem vitatkozott vele. A hálószoba padlója vérben úszott.

– Hogyan fér el egy ilyen apró testben ennyi vér? – tette fel a kérdést, de választ nem kapott.

A szomszédos szobába ment, rongyokat és vödört hozott. Térdre ereszkedett, és fölmosta a fölösleges vért.

A kapitány késve érkezett.

– Mi történt itt, doktor úr?

– Öngyilkosság – válaszolta.

Mindketten neszt hallottak. Majd egyre hangosabb nyöszörgést, végül sírást. A kapitány az ablak alatti ágyhoz ment. Egy csecsemő siratta az anyját. Valószínűleg ő volt az egyetlen, aki tudta, mi történt abban a szobában.